

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြာသာဒ်

မုဉ်းပြောင့်တစ်ကြောင်း၏သစ္စာ

ပ န် : ချီ သိ န် ရွှေ ကြည်

"ဂီး ... ဂီး ... ဂီး"

"ဟ"

ဘိုးဘေးလက်ထက်ကတည်းက သစ္စာရှိစွာ မြည်နေသော လူခေါ်ဘဲ
လ်အိုကြီး၏ အက်ကွဲသံ ကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ တူနှင့်ထုသလို ဆူဝေသွား
၏။

"တောက်"

အိပ်ရာမှ မထလိုသေးတာကြောင့် ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းကို ဖိအိပ်လို
က်သည် ။

"ဂီး ... ဂီး ... ဂီး"

ဝေဒနာခံစားနေရသော လူမမာ၏ မခံမရပ်နိုင် အော်သံလိုလို ... ငှ
က်ဆိုးထိုးသလိုလို အသံဆိုးကို ခေါင်းအုံးနှင့် ဖိကပ်ကာ ဖုံးလွှမ်းနေ
သော်လည်း မရပေ။

"တောက် ... ဒီဟာကိုဖြုတ်ပစ်ရမယ်"

ထိုအသံကြားတိုင်း ညည်းညူအော်ဟစ်နေကျ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တ
စ်ခါမှ ဖြုတ်ရန် လက် မရောက်ခဲ့။ မနက်လင်း၍ မျက်နှာသစ်ပြီးသည် နှ
င့် ထိုအသံကို မေ့ပျောက်သွားတော့သည် ။

"ဂီး ... ဂီး"

"ကဲ ... လာပြီကွာ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ ..."

ဆိုးပုံကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

ခေါင်းအုံးကို ပစ်ချပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထွက်လာသော သူ့အား ဆိုးပုံက မလိုလားစွာကြည့် ကာ ... မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။

"မျက်ချေးတွေနဲ့ ချဉ်စုတ်နံ့စော်နေတဲ့ အရက်နံ့ကိုပါ ယူလာတဲ့ ကျက်သရေမဲ့တဲ့ သူဌေးသား ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားပဲ"

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်မိသော်လည်း နှုတ်ကဖွင့်မပြော မျက်နှာလွှဲနေလိုက်၏။

"ဟင် ... မနက်စောစောမို့ ... တစ်ရေးနိုးသာဆိုရင် လိပ်ပြာလွင့်သွားမှာ ပဲ"

မကြည်မသာနှင့် မျက်နှာလွှဲကာ တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးရင်း အပြစ်တင်လိုက်၏။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှမ်းအင်္ကျီပွနှင့် သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားသော ပန်းရန်အလုပ်သမ ပုံစံမို့ မျက်စိအေးစရာ ဘာမှ မရှိ။

မနက်တိုင်းမြင်နေကျ မြင်ကွင်း၊ တွေ့နေကျ အမူအရာ၊ တွေ့နေကျမျက်နှာ ...

"ဆိုးပုံ ... ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ"

"ဆယ်နာရီကျော်ပြီ"

"တစ်ရက်တလေ မလာဘဲနေပါလား"

"တစ်ရက်မှ မလာချင်ဘူး ... အမေလွှတ်လို့ ဒီမှာ ဈေးဝယ်လာတယ် ... ဒီမှာ စာရင်း ပေးငါးရာ ..."

ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ ငါးရာဆိုသော ဂဏန်းသုံးလုံးကို သူ

တွေးကြောက်နေမိသည်။

အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရေတွက်ကြည့်လျှင် ငါးရာမပြည့်နိုင်။

"ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲ ဆိုးပုံ"

"နှစ်ဆယ့်သုံး"

"ပြတ်တုန်းလပ်တုန်း နှစ်ဆယ့်သုံးပါလား"

"နားမလည်ဘူးနော် ... စားပွဲပေါ်မှာ ငွေငါးရာတင်ထားလိုက် ... ဟင်းသွားချက်ဦးမယ်"

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဝင်သွားသော ဆိုးပုံမနောက်ကျောကိုကြည့်ကာ ကိုင်ပေါက်ချင်စိတ် ဖြစ်သွား၏။

ငွေမရှိရတဲ့ အထဲ စောစောစီးစီး အကြွေးတောင်းနေတဲ့ သူနဲ့ မှ လာတိုးတယ်။

"ဟင်း"

တံခါးဝမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချကာ ငေးငိုင်နေမိ၏။

ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေမှာ ရုန်းကန်နေရသည် မှာ ငါးနှစ်နီးပါးပင်ရှိနေလေပြီ။

"မေမေ ..."

ရင်မှာ တမ်းတမ်းတတလေး ခေါ်လိုက်မိသည်။ မေမေ ... သားကို အလွန်ချစ်သော မေမေသည် သားအား အဘယ်ကြောင့်များ ပစ်ခွာသွားရသလဲ။

"သွားတိုက်ဖို့ ဆေးထည့်ပြီးပြီ"

နူးညံ့ချိုသာမှုမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ စကားသံကို လက်ခံ
နားထောင်ရသည် မှာ သူ၏ နူးညံ့၍ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်းသော အ
တွေးများကို လွင့်ပျောက်စေသည်။

"တင်ထားကွာ"

မာတောင့်တောင့်ပြောပြီး ဈေးဝယ်လာသည့် အကြွေးစာရင်းနားယူ
ငြိ၍ သွားပွတ်တံ ထားသွား၏။

အကြွေးဆိုလျှင် တစ်ကျပ်တစ်ပြားတောင် ကြာအောင်မထားတတ်
သော ဆိုးပုံမ၏ အကြွေး တောင်းနိမိတ်ပြကို ဒုတိယအကြိမ် ခံလိုက်ရ
သည်။

တတိယအကြိမ် မဖြစ်စေရန် အမြန်မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
အိမ်ပေါ်ပြေးတက်ကာ အင်္ကျီကပျာကယာလဲလိုက်၏။

သူမထုတ်ပေးထားသော အဝတ်ကို ချေးများ ပြီး အပြစ်တင်ရန်ပင်
အချိန်မပေးနိုင်တော့။

"ဒါ ဘယ်လဲ ... ငါးရာထားခဲ့ဦးလေ"

အိမ်ရှေ့မှာ ဖုန်လှည်းနေရာမှ အလန့်တကြား အော်တောင်းသံကြော
င့် ရှက်သွား၏။

"ပြန်လာရင်ပေးမယ်နော်"

"ဒီမှာ တစ်ခုလဲလက်မှတ်ထိုး"

ဂျိုးအီးစီဗလာစာအုပ်ကို သူ့ရှေ့မှာ ဘောလ်ပင်နှင့်တကွ ချပေးလိုက်
၏။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှာ စာရေးထားသည် ကား ...

"ကိုရဲနောင်လတ်၏ အကြွေးစာရင်း"

မူလတန်းအောင်လက်ရေးနှင့် ရေးထားသော စာအုပ်က သူ့အား မျက်စိမှိတ်ကာ လျှာထုတ် ပြပြီး အမျိုးမျိုး လှောင်ပြောင်နေ၏။

ခံလိုက်ဦးပေါ့ပေရယ် ...

လဆန်းရောက်လို့ ဘဏ်က အတိုးထုတ်ပြီးတာနဲ့ ... နင့်ကို တူကြီးနဲ့ နလန်မထူနိုင်အောင် ပြန်နှက်လိုက်မယ် ဟင်း ...

"ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်"

နှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်ပြီး ဒီနေ့နေ့စွဲနှင့် ငွေငါးရာကျပ်ဟု ရေးထားလိုက်ပြီး ... လဆန်းထဲမှ စ၍ မိမိကိုယ်တိုင် ရေးမှတ်ထားသော အကြွေးစာရင်းကို မျက်လုံးကစားလိုက်၏။

အားပါး ... စာတစ်မျက်နှာတောင် ပြည့်ခါနီးပြီပဲ။

အရေးမပါတာ ... စာတစ်မျက်နှာတောင် ပြည့်ခါနီးပြီပဲ။

"အရေးမပါတာ ... ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကအစ မှတ်တယ်"

"မမှတ်ရအောင် ကျုပ်တို့ က စိုက်ပေးရမှာ လား၊ သူ့အလုပ်တွေလည်း လာလုပ်ပေးရသေးတယ်"

"အေး၊ မလုပ်လည်း ရတယ် ပြန်"

နှုတ်ခမ်းထူထူနဲ့ ချွန်နေအောင် ရန်ထောင်တော့ ဝက်ဖင်နဲ့ တူနေသလိုလို။

ဒရိုင်ဘာသမီးက မလေးမခန့်နဲ့ မီးဖိုကိုဖွင့်ပြီး ရေနွေးအိုးတည်ရန် ပြင်နေ၏။

"ဟဲ့ ... ပြန်ဆိုတာ မကြားဘူးလား"

"တော်နှင့်ထုတ်တိုင်း ပြန်ရမှာ လား ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အချိန် တန်ရင်ပြန်မှာ ပါ"

"မလိုချင်ဘူး ပြန် ... နင့်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး"

"ဒါဆို အိမ်ရှေ့ထွက်နေလေ ... ဒီမှာ ဈေးဝယ်ထားတာ ချက်ဦးမယ်"

"မလိုချင်ဘူး ... နင်ဈေးဝယ်ထားတာ ပြန်ယူသွား"

ငွေမရှိတော့ပြီဖြစ်သော သူ့အား ဘယ်သူမှ မလေးစားချင်တော့ပေ။
ခါတိုင်းလည်း ဒီဆိုးပုံမ နှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြသော်
လည်း ဒီတစ်ခါလောက် နာကြည်းမိတာ မရှိတော့။

"ဟင်း ... မီးက ခုထိ မလာသေးဘူးလား"

"မိတာ ငါးလစာမပေးလို့ မီးဖြတ်လိုက်ပြီ"

"ဟင် ဒါကြောင့် အိမ်ဘက်ကိုလည်း မလာတာဘဲကိုး"

လျှပ်စစ်မီးဖိုမှ မီးမလာတော့မှ တစ်ညလုံး အမှောင်ထဲထိုင်နေရသ
ည့် သူ့အဖြစ်ကို တွေးမိကာ ငိုချင်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။

"မီးသွေးလည်း မရှိပါလား"

မီးသွေးပုံးထဲမှာ ဘာမှ မရှိ ...

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို အိမ်ရှေ့သို့ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည် ။

ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘ
ယ်တုန်းကမှ မထင်ရပေ။

အပူအပင်ကင်းမဲ့သော သူဌေးသားဟူသော ဂုဏ်ထူးတွေ ဘယ်ရော
က်နေပြီလဲ ...

"စတီးသုံးဆင့်ချိုင့်ရော"

နောက်မှ အသံက ကပ်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သေးသည်။ သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ခါပြလိုက် ၏။

ဒါဆိုရင် သဘောပေါက်ရမှာ ပဲပေါ့။

"ဟင်း ... တစ်နေ့တခြား အခြေအနေဆိုးဆိုးလာပါလား၊ ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားရယ် ... ကဲ ကျွန်မ အိမ်မှာ ပဲသွားချက်တော့မယ် ဆယ်နှစ်နာရီ ထမင်းလာပို့မယ် အခုလောလောဆယ် ဘာနဲ့ ပို့ရမှန်း မသိဘူး"

"နင့်လက်ခုပ်နဲ့ သယ်လာပေါ့"

"ဒီပန်းကန်တွေယူသွားမယ် ... တော်ကြာ ဒါတွေတောင် အပေါင်ဆိုင်ရောက်သွားဦးမယ်"

"နင့်ပါးစပ်က သိပ်နီမိတ်ပြေးတယ် ... နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို နီမိတ်ဖတ်ရင် နင်သနပ်ခါး မလိမ်းနိုင်အောင်လို့ နင့်မျက်ခွက် စုတ်ပြတ်သွားအောင် ထိုးပစ်လိုက်မယ်နော်"

စောစောစီးစီး မျက်နှာမသစ်ရသေးဘဲနဲ့ ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ စုတ်ပြတ်သတ်သော စကားလုံးများ နှင့် မိမိအား ဝေဖန်နေသည် ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

အကယ်၍ သာ သူ့အဖေဦးလေးလှသည် မျိုးဆက်သုံးဆက်၏ သစ္စာရှိလှယုံတော် ဒရိုင်ဘာ ကြီးသာ မဟုတ်လျှင် ဒီမိန်းမကို ကန်ချမိလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

နည်းနည်းမှ လိမ်မာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုမရှိသော မိန်းမနှင့် မတူသော မိန်းမဖြစ်သည်။

"ဂျိုင်း"

သံပန်းတံခါး ဆွဲပိတ်သံကြားလိုက်ရ၏။

"ထွက်သွားပြီ"

သွားစမ်း။ သေရွာတစ်ခါတည်းသွားလိုက်။ ငါ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့ ။

ရင်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ရင်း မျက်နှာသစ်သွားတိုက်လုပ်ကာ မစဉ်းစားချင်ပေမယ့် စဉ်းစားရ မယ့်အကြောင်းအရာက ပေါ်လာလေပြီ။

မီးဖြတ်ထားသည့်ကိစ္စ။

သုံးစရာငွေမရှိသည့်ဒုက္ခ ...

ဒီကိစ္စများက လောလောဆယ်ဆယ် တပ်လှန့်၍ နေလေပြီ။

ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဘာလုပ်သင့်သလဲ ...

ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ ...

ခေါင်းများ ပူထူလာသည် အထိ ဆူဝေသွားလေသည် ။

အရေးကြုံလာလျှင် အားကိုးအားထားရှိရာဆီကိုသာ ပြေးရစမြဲဖြစ်သော လူတို့ ၏ စရိုက် အတိုင်း ...

အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး အရင်းနှီးဆုံးသော သူငယ်ချင်းဆီသို့ လက်ကျန်ငွေလေးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ အပြေးလာရသည် ။

အိမ်တံခါးကို သော့ပိတ်ရင်း သော့ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ ...

"မပိတ်ထားလည်း ခိုးစရာဘာမှ မရှိတော့ပါဘူးကွာ"

ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဆိုတဲ့ စကားက ... ဒီမှာ မှ အစစ်အမှန်ပဲ ဟား ... ဟား ... ဟား"

မျိုးမြင့်ထွန်းက သူ့ပခုံးကိုပုတ်၍ အားပေးသောအပြုံးနှင့် ပြုံးလိုက်၏။

"ပြောစရာလိုသေးလား သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်က ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ ပဲလေ"

"ကိုယ်ကချည်ပဲ မှီနေရတာပဲကွာ"

အားငယ်သံနှင့်ပြောလိုက်စဉ် နှေးကွေးသောအပြုံးနှင့် ထပ်မံ၍ အားပေးလိုက်၏။

"အဆင်မပြေတဲ့ အခိုက်အတန့်မို့ပါကွာ ... ကိုယ့်မှာ လိုအပ်ရင်လည်း မင်းကိုအကူအညီ တောင်းရမှာပဲ"

"ရပါတယ်ကွာ ... ကိုယ့်မှာ ငွေကလွဲလို့ ဘာပဲပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ မင်းအတွက်ကို အားလုံးလုပ်ပေးမယ်"

"ဟား ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အဖြေပဲ ကိုယ်က အလိုလိုနေရင်း မင်းရဲ့ ကောင်မလေးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တောင် နွဲ့ချင် လာပြီ"

မျိုးမြင့်ထွန်းက သူ့တင်ပါးကိုယမ်းကာ မိန်းကလေးဟန်အမူအရာ လုပ်ပြသဖြင့် စိတ်ရှုပ် နေသည့်ကြားမှ ရယ်မောမိတော့သည် ။

"ဟော ... ကိုနောင်ရောက်နေတာကိုး ကျွန်မကို ပြောပါလား"

မိမေမျိုးမြတ်က အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကားကြီးဆီမှ အပြေးတစ်ပိုင်းဆင်းလာရင်း ပြောလိုက် သည် ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးသွား၏။

လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။

အိပ်မက်ထဲက လှနတ်သမီးလေးပါလား။

ဂါဝန်ဖြူပြာပြာအရှည်ကြီးနှင့် အင်္ကျီလည်ဟိုက် လက်ပြတ်လေးကြောင့် လှပသော ကုပ်သားဖွေးအိအိနှင့် လက်မောင်း သားလုံးလုံးလေးကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းလေး ခိုးချကာ မျက်နှာလွှဲ လိုက် ၏။

"ကိုနောင် အခုမှ ရောက်လာသလား၊ ဖုန်းဆက်တာ မရဘူး၊ လိုင်းပျက်နေသလား"

"အင်း"

တယ်လီဖုန်း ဘီလ်မဆောင်သဖြင့် ဖြတ်ထားသည် မှာ တစ်လနီးပါး ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူမကို မပြောချင်။

"ပြင်လေ ကိုနောင်ရာ၊ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောရတာပေါ့၊ ကျွန်မလာရင် ရှင်ကမရှိတော့ လာမောကြီးပဲ၊ ဟိုချိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးသားအဖပဲ ရှိတာ"

နှုတ်ခမ်းပါးလေးက တဖွတ်ဖွတ်နှင့် ပြောပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ ဆိုဖာပေါ်မှာ လာထိုင် လိုက်၏။

"ရဲနောင်လောက် အေးချမ်းပြီး အပူအပင်ကင်းမဲ့တဲ့ လူမျိုးမရှိဘူး ညီမလေးရာ ကိုကိုတို့ က တောင် ဟိုပြေးဒီလွှားနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသေးတယ်၊ ကဲ ... ရဲနောင် ခဏနော်၊ ကိုယ်လည်း အပြင်သွား ဦးမှာ ကွ"

မျိုးမြင့်ထွန်းက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခုံညားစွာ ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကို မော့၍ တက်သွားလေ သည် ။

ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် တေဖော်တေဖက် အတူတူ၊ သူကလည်း ဆယ်တန်းမအောင်သေး၊ ကိုယ်က လည်း မအောင်သေးသဖြင့် မိဘများ ၏ ဆူပူမှုကို ခံနေရသည်။ ။

ခုတော့ သူ့မိဘက သူ့အတွက် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ပေးထားလိုက်၍ ဆယ်တန်းဖြေရန် စိတ် မဝင်စားတော့ပေ။ တိုက်တာဆောက်လုပ်နေသော ကန်ထရိုက်တာကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်ကတော့ ...

"ဟေ့ ... ကိုနောင်"

"အင်"

"ခစ် ... လန့်သွားလား"

"ဟင် ... မိ ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား"

"ဟင်း ... ယောင်ကျူး ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တယ်လေ"

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... ပုံစံက ဘာလဲ ... ဘာတွေဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ"

"မသိပါဘူးကွာ ... လောကကြီးက ပြဿနာပေါင်းစုံနေတာပဲ ဆယ့်တစ်ကျပ်ကျတယ်"

"ဆယ့်တစ်ကျပ်ကျရင် ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ကျအောင် ဖြည့်ပေးရမလား"

"အင်း"

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွား၏။ ကောင်မလေး ... ဒီကောင်မလေး ...

ခုမှ ပွင့်အာကာစ ပန်းဖူးငုံလေး မခူးရက် မထိရက်စရာ ...

"မိ"

တံတွေးမျိုးချရင်း ခေါ်လိုက်သည် ။ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးလေးက လှန်ကြည့်လိုက်သော အခါ သူ့ရင်ကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခတ်သွားစေ၏။

"ဘာလဲ ... စာမေးပွဲပြန်ဖြေမလို့ လား"

"စာ ... စာတွေကျက်ပြီးပြီလား"

"ကိုယ်သိပါတယ် မီရယ် ... မိမေးစေချင်တဲ့ မေးခွန်းဟာ ဒါ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ်သိပါ တယ်"

ရ င် မှာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်းက မီ၏ မျက်စောင်းလှလှလေးကို မြတ်နိုးစွာ ခံယူနေမိသည် ။

"အဲဒီမေးခွန်းဟာ ဆရာ ... ဆရာမတွေနဲ့ ကျွန်မမိဘတွေက မေးရမှာ ပဲ ... ရှင်မေးမယ့် မေးခွန်းကို ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား"

လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ အားမလိုအားမရ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ပြောလိုက်သော အမူအရာလေး ကို ကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုသွားသည် ။

ပြုံးလည်း လှ၊ မဲလည်း လှ၊ စိတ်ဆိုးရင်လည်း လှ၊ အံ့ကြိတ်လည်း လှ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လှနေသော မိန်းကလေးကို အလှကြည့်ရုံအပြင် သူဘာမှ မပြောနိုင်ပေ။

"မီရယ်"

ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးများ မှေးစင်းကာ မျက်တောင်ကော့ကြီးတို့ တဖြည်းဖြည်း ငိုက်ကျ လျက် သူ့နားသို့ ခေါင်းလေးမော့ပေးလာစဉ် ... သူ့ရင်မှာ လေပွေ့မုန်တိုင်းထန်သွား၏။

ထိုစဉ် ... အိမ်ပေါ်ထပ်မှ မျိုးမြင့်ထွန်း၏ ဖိနပ်သံတဖျပ်ဖျပ် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ...

"ကိုယ်က တိုက်တစ်လုံးဆောက်နေတာမို့ ငွေက သိပ်မလည်ဘူး၊ ညီမလေးဆီကပဲ ခဏ ထုတ်လာရတယ် ခဏနော် ညီမလေး ကိုကိုကြိုပို့ပေး
တွေရောင်းပြီးရင်ပေးမယ်"

သူ့မျက်နှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ မှီရေ့မှာ လက်မခံရဲပေ။ မှီငွေဆိုတော့
သူ တုန်လှုပ်သွားကာ ကမ္ဘာ့မြေပြင်မှ လွင့်ထွက်သွားချင်သည်။ ။

သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကိုသိသော မိက ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ ...

"ကိုကိုက ရောတောယောင်တောင်နဲ့ ယူတတ်လို့ မေးရတာပါ။ ကို
နောင် ကိုနောင်က တခြား လူမှ မဟုတ်တာ လိုရင်လိုသလောက် ယူသိ
လား၊ အခု ကိုနောင်အတွက် ဘယ်လောက်ယူထားလဲ"

"တစ်သောင်း"

"နည်းတာပေါ့၊ တယ်လီဖုန်းပျက်တာကို ပြင်ရဦးမယ်မဟုတ်လား"

"တယ်လီဖုန်းရော၊ မီးရော ကိုကိုတပည့်တွေနဲ့ လွှဲထားပြီး လုပ်ခိုင်း
ပါ့မယ်၊ အခု ဒီကောင် ကြီးသုံးဖို့ပဲ"

မျိုးမြင့်ထွန်း ရှင်းပြမှ ပို၍ မျက်နှာပူသွားသည်။ ။ ကလေးမုန့်ဖိုးပေး
သလို ပေးနေပါလား။

တစ်ကိုယ်လုံး အားငယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ...

"မင်းဆီမှာ မရှိရင် ကလေးဆီက မယူတော့ပါဘူးကွာ"

"ကိုနောင်"

အကြည့်စူးများ နှင့် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံနှ
င့် သူ့အား စူးစိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

မီး စိတ်ကောက်တော့မည်။

"မ ... မဟုတ်ပါဘူးမိရယ် မီးသုံးတာမလောက်မှာ စိုးလို့ "

"ဘာလို့ ဒီလောက်စိမ်းနေရတာလဲ ... မြစိမ်းတောက ဖြတ်လာသလား၊ မီးကို စိမ်းစိမ်း ကားကားစကားတွေ မပြောပါနဲ့ မီးစိတ်ဆိုးလိုက်မှာ ပဲနော်"

"ဘွား ... ဘွားတေးနော် နောက်မပြောတော့ပါဘူး မီးလေးရယ်၊ ကိုနောင်ကိုစာရင်းပေး လကုန်ကျရင် ပြန်ဖြည့်ပေးမယ်နော်"

"ဘာစာရင်းလဲ"

ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

စည်းစနစ်ရှိသော အစ်ကိုနှင့် ကလေးဆန်ကာ သူ့အပေါ်စေတနာထားလွန်းသော မီးတို့ နှစ်ဦး ကြားမှာ အနေခက်သွား၏။

"ဪ ... ဒီလိုလေ ညီမလေးရဲ့ ကိုကိုရော ကိုနောင်ရော အသုံးအစွဲကို နားလည်အောင် ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေကို ချိန်ထိုးလို့ ရအောင် စာရင်းဖွင့်ထားမလို့ ပါကွာ"

"ဖွင့်တာတော့ ဖွင့်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မငွေကို ကိုနောင်ပြန်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးနော်"

"မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"မရဘူး ... မရဘူး မီးပြောပြီးနော် ဒါပဲ"

ခြေဆောင့်၍ ထွက်သွားသော သူမနောက်ကျောကို ငေးမော၍ ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ အေးသလိုလို နွေးသလိုလိုနှင့် -

"ကဲ ယောက်ဖလောင်းကြီးရေ အစ်ကိုရှေ့မှာ မျက်စိဟောက်ပက်နဲ့ မကြည့်နဲ့ လေ၊ ရော့ ဒီမှာ မင်းမျက်စိပြန်တပ်ပြီး ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး"

ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းနှင့် လက်မှတ်နှစ်ခု ထိုးလိုက်ရသည် ။ ငွေငါးရာ နှင့် ငွေတစ်သောင်း။ တန်ဖိုးချင်းမတူပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ချင်း အတူတူပါပဲ။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ထံတင်သော အကြွေးစာရင်းနှင့် ...

ဒရိုင်ဘာသမီးထံတင်သော အကြွေးစာရင်း ...

"ဒါ မင်းဘာသာသုံးနော် မိတာပြန်ရဖို့ နဲ့ တယ်လီဖုန်းပြန်ရဖို့ အတွက်ကို တပည့်တွေကို ခိုင်းလိုက်မယ် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အေးဆေးပဲ"

သူ့လက်ထဲ ငွေတစ်သောင်းထည့်ပေးပြီးနောက် ကားသော့ကို လှမ်းယူကာ သူ့လက်ထဲ ထည့် ပေးရင်း ...

"ကိုယ် ... စိမ်းမော်နဲ့ ချိန်းထားတယ်"

နာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်၏။

"အခု ဆယ့်တစ်နာရီဆိုတော့ အင်း ... နှစ်နာရီလာခေါ်ကွာ၊ ဒီကြားထဲမှာ မင်းသွားချင်တာ သွား၊ သုံးချင်တာသုံးပေါ့"

ရင်ထဲအေးသွားသည် ။ သူ့အပေါ်တွင် သိပ်ကောင်းလွန်းသော သူငယ်ချင်းအတွက် မည်ကဲ့သို့ ပင် တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။

"ရှုပ်ပါတယ် ... သူ့ညီမကို ရာသက်ပန်လုပ်ကျွေးတဲ့ နည်းနဲ့ ပဲ ကျေးဇူးဆပ်တော့မယ်"

ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ပြုံးမိသည် ။

မျိုးမြင့်ထွန်းနှင့် ချစ်သူစိမ်းမော်တို့ ချိန်းတွေ့နေကျနေရာသို့ မောင်းပို့ပေးပြီး သူ ဘယ်သွား ရမှန်းမသိ ယောင်လည်လည်ဖြစ်သွား၏။

အိမ်ပြန်လျှင် တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူတစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖော်ပင် မရှိ။ နှစ်ထပ်တိုက်ဝါမှာ ဆေးမသုတ်တာကြာပြီဖြစ်၍ အညိုရောင်ဘက်သို့ ပြောင်းနေပြီး ညောင်ပင် အိုများ ပင်လျှင် ဟိုတစ်ထောင့် ဒီတစ်ထောင့်မှာ ထွက်ပြုလာစပြုနေပြီ။ သစ်ရိပ်ကျသော နေရာတွင် ရေညှိစိမ်းစိမ်းများက စိမ်းညိုနေ၏။

ညောင်ပင်တို့ ရေညှိစိမ်းတို့ ကို ဘုရားအများ အပြား မွေးဖွားလာပေးသော တိုက်ဝါကြီး သို့မဟုတ် တိုက်ဘွားအကြီးရယ် ...

ပေရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်ကျယ်သော ခြံဝင်းထဲတွင် သရက် မာလကာ ပိန္နဲတို့ မှာ ခူးသုမဲ့၍ မိခင် မြေကြီးပေါ် ကြွေကျကာ သဘာဝပျိုးပင်များ ကို မွေးဖွားလျက် ပင်ပျိုပင်နု ပင်ဘုစုတို့ က အောက်ခြေမှာ ချုံနွယ်မြက်များ နှင့်အတူ တပျော်တပါး မင်းမူလျက် ...

ခြေမပါသော တွန့်လိမ်လိမ်နှင့် တွားသွားသတ္တဝါတို့ ၏ အသိုက်အမြိုလည်း ဖြစ်သည့် ခြံဘိုး အကြီးရယ် ...

ချိုသာမှုမရှိ၊ အပြုံးမရှိသော မာတောင့်တောင့်မျက်နှာနှင့် သနပ်ခါးပက်ကျိပက်ကျိလိမ်း၍ အဝတ်အစား ဖိုသီဖတ်သီ ပုံဆိုးပန်းဆိုးနှင့် မိဆုံးပုံဟု အမည်ရသော မိန်းကလေးရယ် ...

ချိုင်းထောက်ကြီး တဒေါက်ဒေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကန်ထရိုက်တိုက်တန်းလျားမှာ ရှိ သော ကားဆယ်စီးလောက်ကို ညစောင့်ပေးသည့်သူတို့ ၏ ငယ်မွေးခြံပေါက် ခြေတစ်ဖက်ပြတ် ဒရိုင် ဘာအိုကြီးရယ် ...

အားလုံး၊ အားလုံး မြင်ကွင်းအားလုံးတို့ ကား မင်္ဂလာမရှိ ရင်ခုန်ကြည့်နူးစရာမရှိ ရင်ဆို့ မောဟိုက်ဖွယ်ရာသာ ရှိသည် ။

ဘာမှ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာမရှိ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာများ

သာ။

မိဆိုးပုံနှင့် သူက အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်အထိ ကစားဖော်အရွယ်ချင်းကလည်း တစ်နှစ် သာကွာခြားသည် ။ မွေးနေ့ မွေးလ မွေးရက်က အတူတူ။

သူကလည်း တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ ဆိုးပုံကလည်း တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ သူက စနေ ဆိုးပုံက ရာဟု ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ခင်မင်မှုသည် ဆိုးပုံအဖေ၏ ဘယ်ခြေထောက်နှင့် သူ၏ မိခင် အသက် သေဆုံးမှုနောက်သို့ လိုက်ပါပျက်စီးသွားခဲ့၏။

"မေမေရယ်"

တွေးမိလျှင် မိခင်ကို တမ်းတမ်းတတလေး ညည်းညူမိလိုက်သည် ။

အကယ်၍ မေမေရှိခဲ့လျှင် သူဒီလိုအခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ကားကို ဘယ်မောင်းရမှန်းမသိဘဲ ဦးတည်ရာမဲ့နေစဉ်၊ ကားဦးသွားရာနောက်သို့သာ လိုက် မောင်းရင်း သက်ပြင်းအခါခါ ချမိလိုက်သည် ။

ဖခင်ရှိရာ စမ်းချောင်းသို့ အလိုလိုရောက်သွားမှန်း သတိထားလိုက်မိသည် ။

နောက်မှ မိထွေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကားကိုပြန်ကွေ့လိုက် ၏။

ဆိုးပုံပြောသလို ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသား ဖြစ်နေပြီပဲ။

အပေါင်းအသင်းတွေ၏ ကြည်ဖယ်ခြင်းကို ခံရပြီးနောက် သူ အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့တွင် အနံ့နာခံသော အပေါင်းအသင်းဆို၍ မျိုးမြင့်ထွန်းတို့ မောင်
နှမနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။

မိလေး၏ အလှနှင့် တီတီတာတာအသံလေးကို ကြားရအောင် မိ
လေးဆီပြန်ရင် ကောင်း မလား။

"အိုး ... ဒီနှစ်ဆယ်တန်းက အရေးကြီးပါတယ်လေ၊ ငါတောင် လေး
နှစ်ဖြေရတာ ခုထိ မအောင်သေးဘူး၊ ရှုပ်ပါတယ် ငွေတိုးပွားအောင် လုပ်
ဦးမှ "

ဂဏန်းလေးများ ရေတွက်၍ ပျော်စရာ ရင်ခုန်စရာ နေရာလေးဆီသို့
ဦးတည်လျက် ...
